

at bygge en Fæstning eller angive en Tak-
 tik, antager jeg, at de ere brugbare, naar
 de samle sig alle, men saa mener jeg ogsaa,
 at Søofficererne bør høres. Der har gan-
 ske vist været nedsat en Kommission af
 Land- og Søofficerer — jeg tror, den var
 nedsat for at gøre Indstilling angaaende
 Fæstningen, der var vistnok Knebel for
 alle andre Munde —, men selv om saa er,
 er det kun militære Anskuelser, der ere
 repræsenterede, og har saa denne Kom-
 mission af militære, af Kaptajner og Gene-
 raler mere Forstand paa Udenrigspolitik
 end vi andre? Have disse Herrer mere
 Kendskab til Landets finansielle Kræfter
 end vi andre, eller ere de mere inde i,
 hvad Folkeretten kræver end vi andre?
 Nej, de Herrer burde allerførst, og det
 burde egentlig talt ogsaa Forsvarskommis-
 sionen, men det har den vel gjort, spørge
 Jurister og Politikere: Hvad kræver Folke-
 ret af et lille Land som vort, for at det
 kan bevare sin Neutralitet? Men selv om
 denne Kommission har gjort det Spørgs-
 maal og er kommen med Indstillinger, er
 det dog kun et Arbejde af forskellige sag-
 kyndige, der bliver forelagt Regeringen og
 Rigsdagen. Her i Landet er der nemlig
 kun en eneste Sagkyndighed at finde, og
 den findes i denne Bygning, naar Regerin-
 gen og Rigsdagen ere samlede. Der samles
 alle de Oplysninger, hvorpaa Skøn og Dom
 bygges, der findes Folkeandaen, der ogsaa
 skal være med til at bestemme, hvad den
 vil eller ikke vil. Der er ingen Steder
 udenfor denne Bygning, hvor den sande
 Sagkyndighed kan være til Stede, den fin-
 des kun, hvor Regering og Rigsdag ere
 samlede. Bliver denne Sagkyndighed maade-
 lig, er det i alt Fald den bedste, som vort
 Land kan præstere, andetsteds findes den
 ikke. Ogsaa fordi Kongen erklærer Krig
 og slutter Fred i Kraft af Grundloven, er
 det farligt at have en Fæstning liggende
 til Raadighed i vort lille Land, for en til-
 fældig Regering, der, som det ærede Med-
 lem for Thisted (N. Andersen) sagde, kunde
 være saa tankeløs at kaste os ind i Krig.

Saa sagde det ærede Medlem, at det
 var ufornuftigt af mig som et Argument
 at tale om det finansielle Hensyn, idet det
 kun var én Gang, vi skulde ud med Pen-
 gene, naar Fæstningen blev bygget. Men
 det er urigtigt, thi naar man har en Fæst-
 ning, skal den bestandig udvides, bestan-
 dig forbedres, og der skal stadig flere
 Kræfter, flere Mand til, saa det vil blive
 en evigt rullende Tønne, naar vi først
 have Fæstningen. Og, som jeg sagde før,
 fordi de andre bygge Fæstninger, er der

ingen Grund for os til at beholde den, vi
 have, og hvorfor bygge de andre Fæstnin-
 ger? Ja, jeg ved for Resten ikke, om de
 gøre det. Hovedstæderne ere ikke be-
 fæstede i alle andre Lande, men i øvrigt
 kommer det ikke os ved, hvorfor de bygge,
 vi behøve ikke Fæstninger. Den eneste
 Grund til at opføre Fæstninger i Europa er,
 at Frankrig og Tyskland ikke kunne holde
 Fred. Naar Tyskland bygger Fæstninger, er
 det, fordi Tyskerne ere et Erobringsfolk, og
 de ere ikke færdige med deres Erobring
 endnu, men naar de ikke ere det, maa de være
 forberedte paa Nederlag og paa at kunne
 retirere til deres Lands faste Punkter.
 Frankrig ligeledes. I det Øjeblik, de begge
 opgave disse Taabeligheder, vil der være
 Fred i Europa. Italien gør os ikke noget
 og Portugal heller ikke. Men det er dog
 et underligt Argument, at fordi Tyskland
 og Frankrig ikke kunne enes og maa bygge
 Fæstninger, skulle vi befæste København.

Saa er der en Ting endnu ved den
 Fæstning, som ogsaa har lidt at sige, skönt
 det er ikke afgørende i denne Forbindelse,
 thi var Fæstningen nødvendig, maatte vi
 have den. Da vi imidlertid ikke ere over-
 beviste herom, maa vi foreløbig have Ret
 til at erindre, at den er bygget ulovligt,
 paa Trods af Folkets Villie og bygget, som
 vi tro, mindre af Kærlighed til Landets
 Forsvar end som en Trusel mod Folkets
 Frihed, og som en saadan ligger den endnu
 og saa længe, som der kan gives en kom-
 manderende General Ret til at skalte og
 valte med Befolkningen i visse Tilfælde.

Sluttelig kommer dette udmærkede
 Argument, at vi skulle falde med Ære.
 Jeg mener ikke, at det er nogen stor Ære,
 om Selvstændigheden blev ophævet, at vi
 havde kastet en Mængde Penge bort.
 Skulde det Tilfælde indtræde, at vore Be-
 stræbelser for at holde os neutrale skulde
 mislykkes i den Grad, at en Stormagt faldt
 over os for at tilintetgøre os, antager jeg,
 at vi kunne falde med Ære lige saa godt
 i aaben Mark som ved at lade os sulte ud
 i en Fæstning med Kvinder og Børn. Jeg
 ved ikke, om det er særlig hæderligt. At
 vi ikke kunne forsvare Fæstningen, hvis vi
 staa alene; er en Selvfølge, men hvis vi
 ikke staa alene, er det givet, at det er
 langt lettere for en anden Stormagt at for-
 svare og komme en aaben By til Hjælp,
 end naar den først har en Fæstning at
 erobre. I Fredstid er der ingen, som fal-
 der over os. Det vil sige, den eneste
 Magt, der kunde falde over os i Fredstid,
 vilde være den Magt, som vilde erobre vort
 Land for at indlemme det i sine Besiddel-